

POSTANOWIENIE

18 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

na posiedzeniu niejawnym 18 czerwca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku M. Z.

z udziałem W. Z. i S. D.

o zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej S. D.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z 25 marca 2024 r., II Ca 299/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od S. D. na rzecz M. Z. 240 (dwieście czterdzieści)
zł kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości
odsetek ustawowych za opóźnienie po upływie tygodnia od dnia
doręczenia niniejszego postanowienia zobowiązanej.**

(G.G.)

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 23 listopada 2022 r., I Ns 1110/21/K, Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie stwierdził, że właścicielka nieruchomości nabyła przez zasiedzenie służebność polegającą na prawie przejazdu i przechodu przez działkę uczestniczki szlakiem szerokości 4 m i oddalił wniosek co do męża właścicielki.

Postanowieniem zaskarżonym skargą kasacyjną Sąd Okręgowy w Krakowie zmienił postanowienie Sądu pierwszej instancji przez stwierdzenie, że właścicielka nieruchomości nabyła przez zasiedzenie służebność polegającą na prawie

przejazdu i przechodu szlakiem długości 32 metrów i szerokości od 3,28 metra w części południowo-wschodniej, następnie szerokości 4 metrów w części północno-zachodniej i do 3,26 metra na kolejnym odcinku oraz w pozostałym zakresie oddalił apelację uczestniczki.

Uczestniczka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na nieważność postępowania w drugiej instancji, wynikającą z niewłaściwej obsady Sądu drugiej instancji, ponieważ Sąd ten rozpoznawał sprawę w składzie sędziego powołanego przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną w trybie ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istnieje spór o wykładnię art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji RP: czy przepis ten pozostawił ustawie wskazanie organu wybierającego 15 sędziów do KRS, czy też przepis ten zakłada w sposób dorozumiany, że ten organ powinien zostać wyłoniony przez sędziów (ew. ogół sędziów stanowi ten organ). Jednak spór ten jest bez znaczenia dla oceny zgodności składu sądu z przepisami prawa (art. 379 pkt 4 k.p.c.). Sporny art. 9a u. o KRS, stanowiący o wyborze 15 sędziów do KRS przez Sejm, nie dotyczy powoływania sędziów. Analogicznie spór o konstytucyjność ordynacji wyborczej do Sejmu i Senatu nie ma wpływu na obowiązywanie ustaw przyjętych przez władzę ustawodawczą, wyłonioną w sposób sprzeczny z Konstytucją. Jeżeli Trybunał Konstytucyjny stwierdza niezgodność ordynacji wyborczej z Konstytucją, to wyrok ten stosuje się dopiero przy następnych wyborach (art. 190 ust. 3 Konstytucji). Sporne jest, czy określając skutki wyroku Trybunał może określić datę wygaśnięcia kadencji Sejmu lub Senatu, czyli postanowić o jej skróceniu ze względu na wybór tych organów w sposób sprzeczny z Konstytucją. Jednak niewątpliwie Trybunał Konstytucyjny nie może skrócić kadencji żadnego organu z mocą wsteczną i nie może postanowić o nieobowiązywaniu jakiegokolwiek ustawy ze względu na jej uchwalenie przez władzę ustawodawczą wybraną na podstawie niekonstytucyjnej ustawy.

Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa reguluje procedurę podejmowania uchwał w przedmiocie wniosku do Prezydenta RP o powołanie sędziego na urząd i jest to procedura odrębna od procedury wyboru 15 sędziów do KRS, niekwestionowana w skardze kasacyjnej. Ponadto nawet stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności tej procedury z Konstytucją nie mogłoby być podstawą do przyjęcia sprzeczności z prawem składów z udziałem sędziów powołanych w niekonstytucyjnej procedurze ze względu na nieusuwalność sędziów (art. 180 pkt 1 Konstytucji).

Dodatkowo Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 25 marca 2019 r., K 12/18, stwierdził zgodność art. 9a u. o KRS z Konstytucją, co wiąże wszystkie organy Rzeczypospolitej Polskiej (art. 190 ust. 1 Konstytucji).

Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. wnioskodawczyni przysługuje od skarżącej zwrot kosztów sporządzenia odpowiedzi na skargę kasacyjną w wysokości stawki minimalnej określonej w stosowanym odpowiednio § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Dariusz Pawłyszcz

(G.G.)

[a.ł]